

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“ Glasul celui ce
strigă în pustie :
Cățiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

Nr. 4 Februarie 2010

Calea

TREI ANI

La începutul lunii martie se vor împlini trei ani de la vizita la Hamburg a Înalt Prea Sfințitului Părinte Serafim Joantă, Mitropolit al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, la invitația unui grup de români inimoși. Am hotărât atunci cu toții în cadrul unei ședințe „ad-hoc”, și cu binecuvântarea Înalt Prea Sfinției Sale, să ne organizăm într-o parohie ortodoxă românească. Se împlinesc trei ani de când l-am cunoscut pe părintele nostru, ieromonahul Calinic Vintilă, care, din voia lui Dumnezeu, a venit la Hamburg ca să ne păstorească. Ocrotitor ni l-am ales pe Sfântul Ioan Botezătorul, ca să ne învețe pocăința și smerenia, întorcându-ne cu fața spre Domnul. În primul an, tânăra noastră parohie a funcționat în capela bisericii "St. Bonifatius", iar începând din iunie 2008 la biserica "St. Gabriel" din Hamburg-Eidelstedt, unde ne aflăm și astăzi.

Priveghere de Nașterea Domnului, 2009

În cei trei ani viața parohiei s-a conturat prin munca și dăruirea de sine a părintelui Calinic. La Sfintele Slujbe ne bucură inimile glasuri îngerești – corul de copii, odorul nostru de mare preț. Părintelui îi place să ne binecuvânteze și să ne facă bucurii. Anul trecut, cu ocazia hramului parohiei, sfinția sa ni l-a adus pe însuși Sfântul Ierarh Nectarie din Eghina, ca să ne poarte de grijă și să se roage Domnului pentru noi. Părțile din Moaștele Sfântului ne-au fost aduse spre închinare, la invitația părintelui Calinic, de către părintele Protosinghel Matei de la Mănăstirea „Sfântul Ierarh Nectarie” din Șinca Veche, județul Brașov.

Îmi amintesc cu emoție de Duminica Ortodoxiei din 2009, când, la biserica rusească "Hl. Johannes von Kronstadt" din Hamburg, creștini ortodocși de șase naționalități ne-am rugat împreună la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. Tot emoționante au fost fiecare din vizitele Înalt Prea Sfințitului Serafim la Hamburg, împodobite cu predici pline de dragoste, și dovedind că Ierarhul nostru este un părinte jovial și apropiat de oameni.

Părintele Calinic organizează lunar o întâlnire cu „tinerii” de toate vârstele, în cadrul căreia se discută teme duhovnicești. De asemenea, ne întâlnim o dată pe lună, după Sfânta Liturghie, la câte o agapă în sala parohială, unde avem ocazia să petrecem câteva ore împreună și să ne cunoaștem mai bine la o mică (... sau mai consistentă) gustare. În vara lui 2009 am organizat pentru prima dată și un „campionat” de fotbal între parohiile ortodoxe din Hamburg. Iar pentru ca toate aceste evenimente să nu fie date uitării, se îngrijește paraclisierul nostru, Johannes Wolf, fotograf și „paparazzo” din pasiune.

Tot în vara anului trecut, Dumnezeu ne-a trimis un dar neprețuit: o părticică de Sfinte Moaște ale unui Sfânt necunoscut din osuarul fostei închisori comuniste de la Aiud. Acum, mica raclă de lemn este scoasă spre închinare cu fiecare ocazie, atunci când Sfintele Slujbe se săvârșesc la casa parohială.

Câțiva oameni inimoși vin la biserică de la distanțe mari, parohia întinzându-se pe o rază de aproximativ două sute de kilometri. Și pentru strădania lor, Domnul ne-a binecuvântat să creștem și să întinerim în ultimul an. Cu timpul, s-au legat și prietenii foarte strânse.

Nădăjduim ca, din mila lui Dumnezeu și cu ajutorul fiecăruia dintre noi, să dobândim în curând un lăcaș al nostru, o biserică în care comunitatea să-și aibă un „acasă”. Pentru aceasta ne rugăm Domnului să ne ierte că Îl osândim la tot pasul și să ne învețe să îi slujim jertfelnic.

CE ESTE POSTUL?

A vorbi despre post și chiar a-i da o definiție pare foarte simplu, deoarece postul este cunoscut în toată lumea, în toate tradițiile și culturile lumii. Știm, de asemenea, că se referă la un anumit set de reguli restrictive din punct de vedere, mai ales, alimentar.

lăță în ce fel au înțeles și au definit postul unii dintre cei mai mari asceți ai creștinismului, de la care ni s-au păstrat fie cuvinte de învățătură, fie simple sfaturi sau cugetări sub formă de sentințe:

"Fraților, îmbuibarea pântecelui este mai-că desfrânării, iar postul și înfrânarea este bogăția sufletului; deci aceasta să ne silim să o câștigăm cu smerită înțelepciune, păzindu-ne de mândrie, plăcere și lauda oamenilor, care este maica tuturor răutăților."

"Fiilor, bine este a-l sătura pe cel sărac și flămând și așa să postești."

"A întrebat avva Iosif pe avva Pimen cum trebuie a posti. I-a zis avva Pimen lui: eu voiesc ca cel ce mănâncă în fiecare zi, câte puțin să mănânce, ca să nu se sature..."

"Acolo e adevărata sărbătoare, acolo unde e mântuirea sufletelor, unde e pace și înțelegere, unde e alungat orice gând lășă, unde e izgonit strigătul, zgomotul, umbletele bucătarilor, tăierile de animale; unde în locul acelor sălășlăuiește liniștea, pacea, dragostea, bucuria, bunătatea și alte nenumărate bunătăți ... Postul este hrana sufletului; și, după cum hrana trupească îngrașă trupul, tot așa și postul face mai puternic sufletul, îl face mai ușor, îi dă aripi, îl face să stea la înălțime, să se gândească la cele de sus și să se ridice mai presus de plăcerile și dulcelele acestei vieți."

Deși exemplele pot continua, ne oprim la aceste câteva cugetări alese după un singur criteriu: în cuvinte puține și simple, autorii lor surprind problema postului în profunzime. Plecând de la acestea, vă invit să încercăm - foarte pe scurt - să înțelegem care este conținutul și sensul postului, în general.

După cum am semnalat deja și după cum constatăm din spusele sfinților citați, avem impresia că postul se referă, mai ales, la mâncare sau, așa cum înțelegem foarte mulți dintre noi, numai la mâncare. Doresc să afirm dintru început că postul nu poate fi limitat la mâncare, ci are un aspect material și un aspect spiritual, el reprezentând un mijloc și o cale de desăvârșire a omului, care este și trupesc, dar și sufletesc. Din punct de vedere material, se referă, într-adevăr la hrana omului și, în general, la "mișcarea trupului", iar din punct de vedere spiritual la hrana sufletului și la mișcarea sufletului, având în vedere desăvârșirea trupească și sufletească.

De asemenea, subliniez faptul că postul nu

a intervenit în viața omului după căderea în păcat, ci a fost dintru început o dimensiune ontologică a omului și, în consecință, nu trebuie raportat la căderea omului, ci la desăvârșirea lui. Ce înseamnă acestea? Că omul a fost creat de Dumnezeu trup și suflet într-o stare de desăvârșire relativă, cu posibilitatea de a ajunge la desăvârșirea absolută, după har, prin lucrare, prin efort personal. Desăvârșirea la care era chemat omul, subliniată de Scriptură prin sintagma **"după asemenarea cu Dumnezeu"** (Facerea 1, 26) viza atât trupul cât și sufletul, care erau în armonie, lucrând împreună, neantagonist. Așadar, dacă partea spirituală a omului era prin fire înclinată spre comuniunea cu Dumnezeu, fiind rațională, partea trupească, materială a omului colabora cu acesta prin intermediul simțurilor, care prin supunere de bunăvoie față de voia dumnezeiască și prin renunțare, prin jertfă, urmau să fie eliber-

ate și ele (simțurile) de greutatea materiei și spiritualizate, conducându-l pe om la comuniunea cu Dumnezeu. Comuniunea cu Dumnezeu putea fi deci realizată atât în plan material, cât și în plan spiritual.

Datorită faptului că desăvârșirea ținea de libertatea omului și de efortul lui personal, Dumnezeu l-a supus unui test, unei încercări, în fața căreia să-și poată exercita libertatea: l-a așezat în rai, spunându-i: **"Iată, vă dau toată iarba, ce face sămânță, de pe toată fața pământului și tot pomul, ce are rod cu sămânță într-însul. Acestea vor fi hrana voastră"** (Facerea 1,29) și **"Din toți pomii din rai poți să mănânci. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!"** (Facerea 2,16-17). Așa cum era creat, în starea edenică, omul apare ca o persoană flămândă și însetată, iar raiul, universul, ca o masă bogată, din care urma să se înfrupte în anumite condiții, stabilite de Creator și pe care el le putea respecta sau nu, fiind liber deplin. Deci, viața era dată de Dumnezeu, iar hrana este permisă și menținerea acesteia (vieții), însă nu e dătătoare de viață. Omul trebuia să fie conștient și convins de aceasta și, prin renunțare, să transforme

foamea și setea materială într-o foame și sete spirituală - după Dumnezeu, urmând a trăi în Împărăția lui Dumnezeu ca îngerii din ceruri, unde nu se mănâncă, nu se bea. Însă, omul s-a înșelat gândind că prin mâncare poate să ajungă asemenea lui Dumnezeu - **"în ziua în care veți mânca din el (pomul cunoștinței binelui și răului) vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul"** (Facerea 3,5) și nu prin ascultare și renunțare de bunăvoie. Cu alte cuvinte, omul nu l-a mai văzut pe Dumnezeu ca singurul izvor al vieții, înlocuindu-l cu ceva din ordinea creatului, cu mâncarea. Această logică inoculată de diavol va fi dezmințită de Dumnezeu, Care i-a hrănit pe iudei în chip minunat în pustie: **"Te-a smerit și te-a pedepsit cu foamea și te-a hrănit cu mană ... ca să-ți arate că nu numai cu pâine trăiește omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura Domnului"** (Deuteronomul 8,3) și de

Hristos, confruntat cu foamea și cu setea materială și ispitit de diavol cu aceeași logică a lui, arătând falșitatea acestuia: **"Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu"** (Matei 4,4).

Deci, dacă în rai postul consta în primirea cu bucurie și cu mulțumire din cele îngăduite de Dumnezeu, și avea menirea de a-l spiritualiza pe om și de a-l conduce la comuniunea deplină cu Dumnezeu, el va avea același rol și după căderea în păcat, cu o singură diferență: în urma păcatului, omul a dobândit o și mai mare pondere materială, devenind carnal, înclinat spre plăcere, spre patimă și, în consecință, postul va avea menirea de a converti patimile

în acte creatoare, spirituale. Din acest motiv, revenind la ideea inițială și la afirmațiile Sfinților Părinți citați, postul alimentar este doar prima etapă, după care urmează cel spiritual și deprinderea virtuților. Una din cântările bisericești din Postul Mare spune: **"De bucate postind, suflete al meu, și de poftă necurățându-te, în deșert te lauzi cu mâncarea; că de nu ți se va face ție pricină de îndreptare, ca un mincinos vei fi urât de Dumnezeu și demonilor cei mai răi te vei asemăna, care niciodată nu mănâncă. Deci, caută să nu faci netrebnic postul păcătuiind; ci nemișcat să rămâi spre poruncile cele fără cale, părându-ți că stai înaintea Mântuitorului Celui Ce s-a răstignit și mai ales, că te răstignești împreună cu Cel Ce s-a răstignit pentru tine, strigând către El: Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta"**.

De aceea, putem concluziona că postul este renunțarea, de bunăvoie, a omului la plăceri și primirea cu mulțumire și cu bucurie a tot ceea ce-i dă Dumnezeu în viață, având ca motivație dragostea de Dumnezeu Care-l vrea curat și neprihănit.

Părintele Vasile Gavrilă

„MARELE POST, SURGHIUNUL NOSTRU”

Părintele Serafim Rose

*„La râurile Vavilónului,
acolo am șezut și am plâns,
când ne-am adus aminte de Sión.”*
(Psalmul 136)

În aceste cuvinte ale psalmului Postului, noi, creștinii ortodocșii, Noul Israel, ne aducem aminte că sântem în surghiun, în exil. Pentru ortodocșii ruși izgoniți din Sfânta Rusie, psalmul are un înțeles anume; însă și toți creștinii ortodocși care viețuiesc în surghiunul lumii acesteia, tânjind întoarcerea la adevăratul nostru cămin, Cerul. Pentru noi, Marele Post este o perioadă de surghiun, rânduită pentru noi de Maica noastră, Biserica, spre a ține proaspătă amintirea Sionului de care ne-am îndepărtat atât. Ne merităm surghiunul și avem mare nevoie de el, din pricina păcatelor noastre celor multe. Doar prin pedeapsa surghiunului, amintit în postul, rugăciunile și pocăința acestei perioade, ne aducem aminte de Sionul nostru.

„De te voi uita, Ierusalíme!”

Slăbiți și uitători, chiar și în toila Marelui Post trăim ca și cum Ierusalimul nu ar exista pentru noi. Ne îndrăgostim de lume, Vavilonul nostru; ne lăsăm atrași de plăcerile neînsemnate ale acestui „pământ strein” și nu mai dăm atenție slujbelor și rânduielii Bisericii care ne amintesc de adevărata noastră casă. Mai rău, ne îndrăgostim de chiar cei care ne-au înrobii – căci păcatele noastre ne țin în robie mai puternic decât vreun stăpân omenesc – și slujindu-le lor, petrecem în nepăsare prețioasele zile ale Postului, când ar trebui să ne gătim a întâmpina răsăritul Noului Ierusalim – Învierea Domnului nostru Iisus Hristos.

Încă mai este vreme; trebuie să ne aducem aminte de adevărata noastră casă și să plângem pentru păcatele care ne-au surghiunit de parte de ea.

Să primim cu inima cuvintele Sf. Ioan Scărarul: „Surghiunul este despărțirea de toate, pentru a ține cugetul nedespărțit de Dumnezeu. Surghiunul iubește și pricinuieste pururea lacrimile”. Surghiuniți din Rai, trebuie să devenim surghiuniți ai acestei lumi, dacă nădăjduim să ne întoarcem. O putem face petrecând aceste zile în post, rugăciune, despărțire de lume, luând parte la slujbele Bisericii, cu lacrimi de pocăință, pregătindu-ne de Praznicul plin de bucurie care va sfârși această vreme a surghiunului; și, dând mărturie tuturor din acest „pământ strein” de amintirea noastră, a și mai marelui Praznic ce va fi atunci când Domnul se va întoarce să aducă acasă norodul Său, către Noul Ierusalim, de la care nu va mai fi surghiun, căci este veșnic.

Ieromonah Serafim Rose (1934 - 1982),
Mănăstirea Platina, Munții Stâncosii, SUA

DRUMUL CĂTRE FIRE

...este unul decisiv pentru soarta noastră, un drum pe care îl parcurgem fiecare cum putem, sau cum nu putem. Înțelegerea duhovniciei – tema întâlnirii noastre – adică a singurei modalități de a parcurge acest drum până la capăt, necesită înțelegerea întâi a omului căzut din Fire – eu și tu, fiicele și fiii lui Adam.

Omul căzut străbate trei etape în viața sa, precum ne arată Părintele Rafael: cea de naștere în trup, cea de creștere sufletească și încă o a treia, fundamentală – etapa duhovnicească.

Viețuirea în trup, fie că vorbim de copilul din pântecul mamei sale sau de cel abia născut, este prima etapă străbătută spre Calea Firii. Pentru copil (ca și pentru omul aflat în îngrădirea păcatului), dragostea are valoare instinctuală, adevărul se cunoaște și el instinctiv, liber tatea inseamnă dependență, iar conștiința sa este nulă.

Părintele Schiarhimandrit Rafael
Corneanu - Mănăstirea "Buna Vestire",
Cheile Cibului, Județul Alba

Creștem apoi până la etapa sufletească, care se poate asocia cu perioada adolescenței – o perioadă decisivă pentru viața noastră. Se păstrează dragostea instinctuală, la ea se adaugă însă sentimentul. Adevărul poartă încă amprenta jocului, și rămâne valabil numai câtă vreme aderă la confortul minții. Libertatea se transformă în libertinaj, iar conștiința este fie morală, fie imorală, precum „convine”. Începem să simțim mai mult, dar încotro ne îndreptăm?

Viața trupească și cea sufletească sunt mâinate de motorul numit plăcere. Toate acțiunile omului în aceste momente sunt călăuzite de confortul imediat. Părintele este încă acolo, vede încă de copilul Său și are grijă să îi împărtășească tot ce are nevoie ca să se „nască” cu adevărat, ca să ajungă înapoi în Fire. Ceea ce Dumnezeu a făcut (explică Părintele Rafael) a fost să ne iubească atât de mult! Oricât de îndepărtată ar fi calea noastră. Dacă starea de Rai inițială asigură prezența apropiată a Lui Dumnezeu, prin Hristos Dumnezeu ne cheamă acum la comuniunea cu El. Aceasta este dragostea pe care Dumnezeu o întruchipează și pe care ne-o arată neîncetat. Este atât de simplu...

...și totuși imposibil de văzut, de simțit, de cuprins această taină. Încercarea de a înțelege acest paradox ne înscrie în viața duhovnicească. Se produce natural ruptura de plăcere și de limitele ei. Începem a plânge. Devenim creștini. Devenim ortodocși. Simțim bucurie și durere – bucuria regăsirii, durerea a ceea ce am devenit. Acum dragostea noastră este Hristos. Răspunsul adevărului este Hristos. Libertatea o regăsim în Hristos. Conștiința noastră este Hristos. Ne bucurăm și plângem, ne ținem minte în propriul iad, ne smerim de ceea ce suntem. Sărăcim cu duhul ca să putem plânge, plângem și învățăm blândețea, flămânzim și însetăm de dreptate, nu mai căutăm confortul ci ne milostivim, nu ne mai adormim conștiința ci ne-o unim cu inima, ne curățim cugetul, suntem făcători de pace și prizonieri pentru aceasta, ocărăți, neînțeleși...Și ce dacă? Hristos e cu noi, e în noi, vrem să Îl mâncăm pe El și El pe noi. Viața duhovnicească descoperă cum Dumnezeu din Raiul lui Adam își întâmpină copilul pierdut mai aprig, mai dăruitor, pentru a se uni cu el desăvârșit. Atunci vom fi în Adevăr – în Firea care ni S-a dat.

Ce înseamnă că Dumnezeu este iubire? Să parcurgem drumul spre Fire și vom simți brațele ocrotind calea noastră. Mulțumim, Părinte Rafael! Mulțumim Domnului pentru toate darurile Sale!

DESPRE INCONSECVENȚELE DE NETĂGĂDUIT ALE TEORIEI EVOLUȚIONISTE (PARTEA 1)

PROLOG: „Noi ținem partea științei în ciuda absurdității evidente a unora dintre explicațiile ei, în ciuda eșecului său de a împlini multe din extravagantele sale făgăduințe de sănătate și viață, în ciuda tolerării de către comunitatea științifică a unor povești inconsistente luate ca atare, fiindcă ne-am luat un angajament prioritar, un angajament față de materialism. Nu metodele și instituțiile științifice ne constrâng să acceptăm explicația materialistă a lumii fenomenale, ci, dimpotrivă, aderența noastră apriorică la cauzalitatea materialistă ne obligă să creăm un aparat de investigare și un set de concepte ce produc explicații materialiste, indiferent cât de potrivnice intuiției, indiferent cât de mistificatoare pentru cei neinițiați. Mai mult, materialismul este absolut, căci nu putem să acceptăm ca un Picior Divin să ni se pună în prag.” [Richard Lewontin, "Billions and Billions of demons", in The New York Review of Books, 9 ianuarie 1997, pp28-31]

Ne aflăm la începutul Postului Paștelui, post la sfârșitul căruia vom prăznui cea cea mai mare sărbătoare a creștinătății, Învierea lui Hristos.

Prin întruparea Cuvântului lui Dumnezeu din Sfânta Fecioară Maria, s-a făcut începutul mântuirii neamului omenesc, lucrare ce a culminat prin jertfa Aceștia pe Cruce, jertfă prin care a fost posibilă Învierea și prin care chipul Omului a fost așezat pe Tronul cel Ceresc. Hristos a făcut aceasta pentru a readuce chipul Omului la slava pentru care a fost creat la începutul lumii.

Din păcate însă, în zilele noastre se pare că o mare parte a neamului omenesc a uitat cu desăvârșire că suntem creați după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu. Este vorba despre partea aceea a neamului omenesc cunoscută sub numele de 'Comunitate Științifică Internațională', care și-a luat asupra-și responsabilitatea de a da tuturor oamenilor explicații logice la cele mai adânci întrebări cu privire la existența vieții pe pământ.

Toate căutările acestor oameni poartă însă asupra-le pecetea mândriei care l-a aruncat pe Lucifer (și pe totii îngerii ce i-au urmat) din sânul Dumnezeului celui viu în fundul iadului. Astfel, ei au pornit în căutarea adevărului luând în considerare toate ipotezele posibile, mai puțin aceea că dincolo de tot ce putem percepe cu simțurile noastre fizice limitate (și mai nou cu instrumentele puțin mai simțitoare, însă și ele limitate), ar putea fi Dumnezeu care a făcut toată lumea din voia Sa liberă. Aceștia își trădează astfel însăși datoria lor primară ca oameni de știință, și anume aceea de a lua în considerare absolut toate ipotezele posibile în vederea deslușirii unei taine.

Se pornește deci în căutarea adevărului pe drumul pe care nu începe și Dumnezeu. Se formulează ipoteze, care mai de care mai ilogice, însă scopul principal este acela de a nu se admite cumva că poate și ipoteza existenței lui Dumnezeu ar trebui luată în considerare.

O mică parte din mulțimea de ipoteze ilogice, care sunt totuși expuse publicului larg ca adevăruri științifice de netăgăduit vor fi expuse în cele ce urmează; și vom începe cu întrebarea de căpătâi pe care și-o pun toți oamenii de știință și anume: De unde a apărut lumea așa cum o cunoaștem acum?

Un singur lucru au stabilit oamenii de știință de comun acord, și anume să excludă din raza gândirii lor existența unui Dumnezeu atotputernic, Făcător a tot ce este material. Astfel, dacă nu există Dumnezeu care să fi făcut lumea materială din nimic, singura ipoteză pe care au putut-o dezvolta este aceea că materia a existat dintotdeauna, adică este veșnică.

Știința, însă, asociază timpul cu mișcarea. Timpul

este, într-un mod destul de abstract, o măsură a transformărilor suferite de materie. Toate transformările presupun, însă, mișcare. Astfel, timpul există numai pentru materia care se află în mișcare, iar pentru că materia să se afle în afara timpului (adică în veșnicie), este necesar ca aceasta să se găsească într-o stare de totală nemișcare. Înseamnă că înainte ca timpul să fi început să curgă pentru lumea materială, toată materia se află într-o stare de nemișcare absolută. Tot știința ne învață că există o temperatură la care și cele mai fine mișcări posibile - vibrațiile atomice - încetează. Temperatura aceasta poartă numele de zero absolut. Deci, bazându-ne pe ce ne învață știința, putem afirma că materia este veșnică numai la temperatura de zero absolut. Un lucru foarte important ce trebuie menționat este că la această temperatură, materia nu poate efectua nici o mișcare, pentru că nu posedă energie proprie.

Principiul întâi al termodinamicii ne învață că energia nu poate fi creată sau distrusă, ci numai transformată și transmisă între componentele unui sistem. Când vine vorba despre "oul veșnic", despre care presupune știința că a explodat și a dat naștere universului, sistemul în cauză este chiar acest "ou". Deci într-un început era doar "oul" și în jurul lui nimic. Și oul exista dintotdeauna, deci se găsea la temperatura de zero absolut, adică nu posedă niciun strop de energie proprie. Neavând energie proprie, nu putea suferi nici cea mai mică transformare, având în vedere că în jurul lui era numai nimic și nimic nu putea să îi furnizeze energie. Astfel, considerând valabile toate aceste principii științifice și urmând firul unui raționament logic, putem afirma cu tărie că "oul" ar fi trebuit să rămână veșnic, încremenit în starea sa de nemișcare absolută. Cu alte cuvinte, noțiunea de "materie veșnică din care a apărut la un moment dat universul" este o aberație din punct de vedere științific, atâta vreme cât se consideră valabile legile termodinamicii. Fără a dezmițî însă legile termodinamicii, comunitatea științifică a prezentat această ipoteză publicului larg ca pe o ipoteză perfect valabilă. Cei ce caută, însă, în adâncul lucrurilor nu pot rămâne mulțumiți cu o astfel de teorie ilogică, astfel că există multe dispute pe această temă, chiar și între oamenii de știință. Dar, pentru a împăca și capra și varza, au decis să accepte că poate la început erau alte legi care guvernau procesele din "ou" și că încă nu putem ști care erau acele legi. Dar se speră din toată inima că este doar o chestiune de timp până va fi deslușit acest mister. Un singur lucru este, însă, sigur și de data aceasta: nu se poate lua în considerare ipoteza existenței lui Dumnezeu, pentru că pur și simplu în mintea savanților acest lucru nu poate să încapă.

Și revin oamenii noștri de știință la "oul": Într-un mod inexplicabil, acesta capătă la un moment dat o energie colosală (de nicăieri) și explodează, dând drumul, astfel, desfășurării întregului univers. Și după aceea urmează miliarde de ani în care universul nostru se tot transformă. Și tot ce-i neînțeles se ascunde în spatele acelor miliarde de ani scurși între explozie și zilele noastre. Nu există nici la acest capitol explicații riguroase, însă se pare că miliardele de ani oferă și acestei teorii un ambalaj care o vinde, din nou, destul de ușor celor ce nu caută lucrurile mai în adâncime.

(Va urma...)

Maria Alexandra Pătraș

MAIMUȚA OFENSATĂ

de A. Dumitru

MOTO: "Cunoașteți ca Domnul, El este Dumnezeul nostru; El ne-a făcut" (Psalmul 99,2)

O dată o maimuță din evul anecdotic,

Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,

A zis: Atenție! Sunt foarte ofensată...

Circulă-n lume vorba, deloc adevărată,

Că omul ar descinde din buna noastră rasă...

Însăși ideea asta îmi pare odioasă...

Ați pomenit vreodată divorțuri printre noi,

Copii lăsați pe drumuri sau imnuri de război?

Cine-a văzut în hoardă la noi bolnavi mintali,

Drogați, lacomi de cărnuri și homosexuali,

Escroci, bandiți, gherile sau vreo tutungerie?

În neamul nostru nobil nu vezi așa prostie.

Noi n-avem mafii crude în stirpea noastră aleasă,

Nici teroriști, manele, nici luptele de clasă!

Cât am batut eu jungle, scuzați, n-am observat

În obștea de maimuțe, cocotier privat,

Nici garduri și nici paznici, nici pui murind de foame

Sau omorâți în taină de așa-zise "mame"...

Nu veți vedea vreodată cât soarele și luna

O minte de maimuță dospind în ea minciuna!

Chiar de aș fi silită de vreun laborator,

N-aș deveni port-bătă și nici informator.

Și iată încă una din lumea cea de jos:

La noi nu se întâlnește război religios

Nici "sfinte inchiziții", nici libertate-n lanțuri,

Nici chefuri după care să ne culcăm în șanțuri

Și nicio îndoială ce duce la ateism,

Nici ordini mondiale, nici materialism...

E-adevărat că omul a coborât ca soi,

Dar să fim rezonabili: n-a coborât din noi.